

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Des de zero

Un dels principals al·licients que té la independència de Catalunya és la possibilitat de fer un nou estat, començant de zero. O gairebé de zero. Dic un estat, i no un país, perquè el país ja el tenim. I, de fet, els qui volem una Catalunya independent vivim en una mena de feliç contradicció entre la convicció que ja tenim un gran país, prou madur per ser capaç d'emancipar-se, i l'evidència que aquest país necessita amb urgència una gran esbandida i una posterior posada a punt per aspirar a cotes més elevades de benestar i justícia social. Seria un error, doncs, vincular la nostra ambició d'independència a cap mena de superioritat moral. Els catalans, particularment els que volem la independència, individualment, no som ni millors, ni més capaços, ni més honestos que la resta de la humanitat. Senzillament, creiem que podríem disposar de millors instruments per fer progressar el país.

CERTAMENT, FER UN NOU ESTAT des de zero és una oportunitat tan extraordinària per assolir aquest objectiu de regeneració i progrés com enorme és el desafiament d'aconseguir-lo. En la dificultat hi ha la grandesa, diuen. I si tants “no-independentistes de tota la vida” se senten compromesos amb la independència de Catalunya és precisament per aquesta promesa que hi va associada: l'oportunitat de fer un país millor. Una expectativa que exigeix poder eliminar tot el llast de l'estat al qual encara estem subordinats i que, malgrat els seus intents de modernització, no és capaç d'assumir tots els desafiaments democràtics, culturals, socials i econòmics propis d'aquest segle XXI. I que no tan sols no els assumeix, sinó que no sembla capaç de fer-ho en un termini raonable per a la majoria de catalans, tant des del punt de vista nacional com des del punt de vista vital. És a dir: ni volem desaparèixer com a nació abans que se'n surtin, ni volem morir esperant.

COMENÇAR DE ZERO, doncs, és fantàstic. Representa l'oportunitat de pensar el nou estat perquè estigui a l'altura dels desafiaments d'aquest segle, tan diversos dels que van configurar els estats nascuts fa segles. L'empetitiment de l'espai polític, la globalització de l'economia, les noves interdependències, la utilització de les tecnologies de la informació i la comunicació, tot ens empeny a pensar un estat substancialment diferent dels que coneixem. Sempre hem demostrat una gran capacitat per a la innovació, i ara l'hem d'aplicar a fer el nou estat.

CRISTINA CALDERER

.....
Davant el dilema de si primer hem d'aconseguir la independència o bé decidir què fer-ne, el millor és que fem els dos processos al mateix temps

ARA BÉ, FER UN ESTAT des de zero comporta grans dificultats afegides. Ho podem comprovar aquests dies comparant el projecte per la independència amb el dels que proposen una “nova política” amb canvis “revolucionaris”, però que no s'enfronten pas a la tasca de definir un nou estat. Aquests, per exemple, d'entrada no qüestionen la monarquia –ben al contrari, l'afalaguen–; ni debaten sobre la necessitat d'un exèrcit, ni els cal redefinir els límits territorials de l'estat que aspiren a governar, i fins es permeten qualificar amb menyspreu de “cantonalistes” els qui gosem fer-ho. Diríem que el seu radicalisme s'acaba allà on comencen els perfils bàsics d'un estat, el seu, que en els seus punts forts defensen tal com és.

EN CANVI, PEL FET DE començar de zero, nosaltres ens enfrontem amb la dificultat d'haver-ho de decidir quasi tot, amb el risc de voler posar l'acord en aquests elements bàsics que configuren un estat per davant de la mateixa oportunitat de poder-los decidir. La meva opinió és que, davant el dilema de si primer hem d'aconseguir la independència o bé decidir què fer-ne, hem d'aprendre a fer els dos processos de manera simultània. I qui ens digui que una cosa va davant de l'altra, probablement, és que vol impedir-les totes dues. Vet aquí l'oportunitat i el risc de començar de zero.